

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΗΡΩΟΣ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ

Ο Χατζηχρήστος στη φυλακή. Ένα τεράστιο φείδι τον επισκέπτεται. Ακούει τα κανόνια της ναυμαχίας του Ναυαρίνου! Ο Χατζηχρήστος και ο Αμιλταν. Ο ηρωϊσμός του στη μάχη τών Θηβών. Πέσο ζυγίζει ένα τούρκικο κεφάλι. Ο Χατζηχρήστος στο παλάτι κλπ. κλπ.

Έπεσε λοιπόν — όπως είδαμε στο περασμένο φύλλο — αιχμάλωτος στα χέρια τών Τούρκων ο επικός ήρωας Χατζηχρήστος, και άποχαμερόντως τους συντρόφους του ένόμιζε ότι πήγαινε στο θάνατο. 'Αλλ' ο Ίμβραήμ Πασσάς, συγχροτώντας την όργη του, θέλησε να τον πάρη με τό μέρος του και να τον κάνει προδότη και Έλληνομάχο. Έκει λοιπόν που ο Χατζηχρήστος έπεριέμενε να ιδή τό δήμιο με τή σπάθα γυμνή, βρέθηκε άπέναντι σ' ένα τραπέζι πλούσια στρωμένο, με τά πιά διαλεχτά φαγητά :

— Κάθισε να φάμε, Χατζηχρήστο! τού είπε ο Ίμβραήμ. Θά τά κουβεντιάσουμε και θά ιδής πως θά ξαναγίνουμε φίλοι, όπως άλλοτε, στη Μεδίνα.

— Φίλος με τούς Τούρκους δέ θά ξαναγίνω ποτέ! άπάντησε με ειλικρίνεια ο αιχμάλωτος άρχηγός. Διατάξτε να με θανατώσουν!

— Όχι, δέ θά σε θανατώσω. Θά σε ρίξω στην φυλακή, όσο που να βάλεις γνόφι, είτε θυμωμένος ο Σερσικέρης.

Σέ μιá διαταγή τού Ίμβραήμ, οι σηματοφύλακες του όρμησαν να τον δέσουν, áλλ' ο στιβαρός Χατζηχρήστος στρέψας γύρω τά φλογόδη του μάτια, βλέπει ένα λαστό, την άρπάζει, χτυπά έναν από τούς σηματοφύλακες, τον σορλιάει γρήγορ και χύνεται κάτω την πόρτα. Προφθαίνουν όμως άλλοι Τούρκοι, τον δαμάζουν και τον σέρνουν σέ μιá υπόγεια, θολωτή και σκοτεινή φυλακή. Ο Χατζηχρήστος, εύλογώντας τό όνομα τού Θεού και τής Πατρίδος, έξοδσε με ήπιονη μέσα στη φυλακή του, τρεφόμενος με ήσοδ ψωμί και νερό και πλαγιάζοντας έπάνω σέ μιá παλιά ψάθα.

Μιά μέρα, καθώς κοιμόταν έννοιωσ κάτω μαλακό και γλυστερό να σέρνεται άπάνω του. Πετάγεται έντρομος και βλέπει μπρός του ένα τεράστιο φείδι! Ο βιογράφος τού ήρώος μας, δίνει την άκόλουθη σχετική έξηγήσι για τό φείδι : «Ο όρις ούτος, γράφει, ποό πολλών είναι, φαίνεται, καταποσειν εκ της εις την κορυφήν του θόλου όπης, και μη δύναμιος να έξέλλη, διατιόμενος δέ εκει έδορακοντίθη». (Δηλαδή έγεννε δράκοντας, έθέρριπε). Έντρομος τότε ο Χατζηχρήστος, επεκαλέσθη τή βοήθεια τού Θεού, και ο τρόμος του άρχισε να μετριάζεται όταν είδε τό φείδι να σέρνεται μαλακό, με ταπεινούνη στα πόδια του, να θέλη να του δείξη μιá προτάκουση άγάπης. Κι' έτσι ο Χριστιανός αιχμάλωτος και τό φυλακισμένο φείδι γινήκαν σύντροφοι στη δυστυχία!

Στό μεταξύ, ή γυναίκα τού Χατζηχρήστου, ή πιστή Μαρία ζούσε στο Ναύαλιο, με προσωχέξ και μετανοίες για τόν άγνημένο της άντρα. Ο φιλέλλην Άγγλος ναύαρχος Αμιλταν, εκτιμώντας τό φυλακισμένο ήρωα, έταξείδευε επίτηδες στην Μεδίονη, εζήτησε από τούς Οθωμανούς τήν άσφάλεια τής ζωής του, τού έστειλε τροφήμα και χρήματα και καθόρθωσε να έπιτόχη τή μεταφορά του σέ άνθρωπινότερη φυλακή, στόν λεγόμενον «επιθαλάσιον προμαχώνα».

Στις 18 Οκτωβρίου 1827 ο Χατζηχρήστος άκούει άξαρνα βρόντους που έρχόνταν από μαζωά. Τό γυναισμένο αυτό του, τόν ειδοποίησε ότι ήταν κανονίες. Πινότανε ή τρομερή ναυμαχία τού Ναυαρίνου, áλλ' ο φυλακισμένος δέν τό ήξερε. Έκατάλαβε μόνο ότι κάτι μεγάλο, κάτι έκτακτο συμβαίνει. Έξαφνα, βλέπει να κρούουν Τούρκοι στη φυλακή του κι' ετοιμάστηκε να πολυήση άκούβη τή ζωή του, άρπάζοντας ένα από τά όπλα τους. Άλλ' οι φρουροί τόν επρόλαβαν, φωνάζοντάς τον φίλικά :

— Χαίριο, Χατζή καπετάν! Χαίριο! (Δηλαδή : Για τό καλό σου είνε, Χατζή καπετάνιε, για τό καλό σου!)

Έτσι επλησίασαν τού διηγήθησαν ότι οι τρεις ναύαρχοι έκαψαν τόν Τουρκοαγυλιετικό στόλο και ότι τώρα πιά όλοι οι αιχμάλωτοι θ' άπελευθερωθούν.

Πράγματι, όταν ήθεε στην άπελευθερωμένη πιά Έλλάδα, κυβερνήτης ο Καποδίστριας, οι Τούρκοι παρέδωσαν άναγκαζόμενοι από τόν Ματζόνα, όλους τούς αιχμαλώτους. Ο ύποναυαρχος Σαχούρης έπήγε και έπήρε και τόν Χατζηχρήστο με πολεμικό πλοίο τιμητικώς και τόν μετέφερε στην Αίγινα, ή όποια ήταν τότε πρωτεύουσα τού Κράτους. Συγκλητική ήταν ή ύδοδοχη που τού έκανε τού Χατζηχρήστου στην Αίγινα. Η προκυμαία ήταν γεμάτη ά τό παλλήρακια του που έζητηζωαυόγαν, που έζιλαιγαν και τού φιλούσαν τά χέρια. Με τέτοιον ένθουσιασμό και πυροβολισμούς τόν συνώδευσαν στο σπίτι τού Καποδίστρια, όπου ο Κυβερνήτης τόν έδέχτηκε με χαρά, τόν άγκάλιασε, τόν έφιλήσε και τόν όνόμασε στρατηγό.

Αναριθμητα είνε τά κατορθώματα τής προσωπικής άνδρείας

τού Χατζηχρήστου, που ένας ποιητής τής περασμένης γενιάς τόν όνομάζει 'Αχιλλέα.

Άλλ' άν αι Δυνάμεις έκήρυξαν έλεύθερη τήν Έλλάδα, ή Τουρκία δέν ήθελε να την άναγνωρίση. Ήταν λοιπόν άνάγκη νέων άγώνων. Και ο Κυβερνήτης στέλνει τό Χατζηχρήστο στη Βοιωτία, όπου τό στράτευμα τού Σιλιαχάρ Ματά κατέβαινε άπειλητικό. Κοντά στάς Θήβας δόθηκε άποφασιστική μάχη. Μόλις είδε τούς έχθρούς ο Χατζηχρήστος διάταξε να έδιπλώσουν την πολυτελή σημαία που τού είχε δώσει ο κυβερνήτης. Η έλληνικές σάλπιγγες και τά τύμπανα έσήμαναν την έφοδο. Το ίπλιπό διαεφύγετο άιέσως σέ μικρά τμήματα, τό πεζικό τού Γιώργη Σκουτανιώτη έπιασε τά μέρη από τά όποια θά μπορούσαν να ξεφύγουν οι Τούρκοι και ο Χατζηχρήστος με τό Λάβαρο του και λίγους διαλεχτούς άντρες δέν έράτησε την πόλ επικίνδυνη θεί, την άμυνα τών Θηβών. Η μάχη άρχισε άμέσως. Οι Έλληνες ορίχτηκαν κατά τού έθλρου άράχτητοι. Οι Τούρκοι έμειναν κατ'ιπλήρησι. Άλλοι έτραχαν να σωθούν, άλλοι ετοιμάζονταν να παραδοθούν. Οι Έλληνες όμως χτυπούσαν, έσφαζαν, άκούντιζαν, καταπατούσαν, κατεδίκωναν, αιχμαλώτιζαν. Ο κάμπος ήταν σάν καταγνιασμένος από τούς κανόνιους τής μαρμαούτης, από τόν κουρνιαχτό και τούς άγούους τών αιμάτων. Ο Χατζηχρήστος έτρεχε επάνω-κάτω σά φτε όνος, δίνοντας σε όλους τήν όρημ του. Σέ μιá στιγμή βλέπει ένα στρατιώτη τού Γιώργη Νισλή, που είχε κερρασθί ή είχε δειλιάσει. Με μιá σπαθιά, τόν ρχνει κάτω και τρέχει. Βλέπει έναν άλλο τό Γόγο που στεκότανε σά δειλασμένος κι' αυτός.

— Έμπρός, μαρρέ Γόγο! τού φωνάζει, σφάξε Τούρκους γιατί ο' έσφαξα!

Και τόν αναγκάζει να ριχθί στη μάχη.

Την στιγμή εκείνη φάνηκε ένα σόαμα διαλεχτόν Τούρκο, οι έποιοι εχούθησαν με φανατισμό ν' άρπάζουν την Έλληνική Σημαία. Τότε ο Χατζηχρήστος έσεξε όλη του την άντρεία. Με γυμνό τό σπαθί σιάθηκε μπροστά, μονομαχώντας με κάθε Τούρκο που επλησίαζε και τόν έσφαζε. Φτάνει έξαφνα μπρός του κ' ένας Τουρκαλβανός, αληθινό, γιγαντιαίο, δεύτερο Γόλιαθ. Στην κριστική στιγμή έσωσε τόν ήρωά μας τό πολεμικώτατο άλογο του. Το ότι αυτό ήτανε έακουστό, ένα δέ από τά πορτεσηματά του ήταν και αυτό : Άμα ο έχθρος επλησίαζε σε άποσσην έπιμαχίας και μάντευε κίνδυνο για τόν αναβήτη του, ελόγιζε τό κορμ' του, έφερνε βολτες όμοιους άξαρνα και βόλωνε θαναταία τόν αντίπαλο, ύπνώνοντας δέ συγχρονως τά στιβαρά και πελωρια πόδια του και πέφτοντας άπάνω με τό θορακόσωσ στήθος του γροθιάζε κάτω τό αντίπαλο άλογο και τόν ίππέα του και τούς ποδοπατούσε με λύσσα!..

Στην προίτσισι λοιπόν αυτή, τό ότι έβοήθησε τό Χατζηχρήστο να καταφέρη μιá γερη σπαθιά στο μέτωπο τού γιγαντιού Τούρκου και να τόν γροθιάση νερό από τ' άλογο του. Μετά τή μάχη, ο Χατζηχρήστος διάταξε να κόψουν τό πελώρι κεφάλι τού γιγαντιού αυτού και να τό ζυγίσουν. Τό βάρος του ήταν έξη όκάδες!..

Τή φροβη αυτή μάχη παρακολούθησε με τό σπείθι στο χέρι και ο Στρατηγός Δημ. Υψηλάντης και βλέποντας τόν θριαυβο τού Χατζηχρήστου έφώνασε : « Έλληνες θαρσύντε! Ορμάτε ν' άποσφάξετε τούς τυράννους! Ένα Καραϊσάκην έχωσασμε άλλον μάς έστειλεν ο Θεός τής Έλλάδος!» Μετά τή νίκη οι Έλληνες έστησαν τρόπαιο μιá πυραμίδα από 600 τούρκικα κεφάλια.

Επί τής βασιλείας τού Όθωνος ο Χατζηχρήστος έήιγε στός Άθήνας και κατά τήν Έθνική Συνέλευσι τού 1843 διεκτέλεσε πληρεξούσι, τών ύποδούλων Έλλήνων τής Θράκης και τής Σερβίας. Ο Όθων τόν εκτιμούσε για τά κατορθώματά του, άλλα και για την παροικωδή τιλικρίνεια του. Ήταν εκείνο που λέει «ν τ ο μ π ρ ο ς ε ν θ ρ ω π ο ς». Στά γεράματα τού Χατζηχρήστου ήπηρετήσε τό βασιλεία του ως ύποσπιτής και έπειτα τήν Πατρίδα ως Γερουσιαστής. Ο Όθων τόν έτιμησε και με τό Μεγαλοσταυρο τού Σουισσός.

Και τώρα μερικά άνέκδοτα από τή ζωή του : Άμα έφτασε σε Άνάκτορα ή ίδιους όει ή άνταρσία τού Κριεζώτη στην Εύβοια διαλόθησε με μιá μόνη κανονιά που έσπασε τό χέρι τού Κριεζώτη και χωρίς να χυθί άλλο αίμα, οι βασιλείς ήταν καθισμένοι στο τραπέζι. Βασικιός και γεμάτος χαρά μπήκε ένας σάλικός και είτε τήν εϊδηρι. Όλοι εί αόλικοί κι' ήταν μπροστά δέν μπορούσαν να κρύφουν τή χαρά τους. Ο Χι-

Ο φιλέλλην ναύαρχος Αμιλταν.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ ΚΑΙ Η ΓΚΡΙΝΙΑ

Γιά ποιά άφορηή τοακώνονται μετεξύ τους τά άνδρόγυνα ; Σ' ατή την ερώτησι δίνει άκριβη άπάντησι ένας Άμερικανός, ό Τζων Μάτζετ, ό όποίος νυμφευθείς πρό δεκατεσσάρων ετών, κρατούσε βιβλίο στο όποίον έγγραφε πιστώσ και λεπτομερώσ όλους τους καυγάδες που έκανε με τή γυναίκα του από τήν ημέρα που παντρεύτηκαν, καθώσ και τήν άφορηή του κάθε καυγά.

Λοιπόν ό κύριος Μάτζετ και ή σύζυγός του έκανυάδιαν για πρώτη φορά τήν ημέρα του γάμου τους Έκανυάδιαν πάλι τήν ημέρα που άρχισαν το γαμήλιον ταξίδι τους καθώσ και τήν ημέρα που το έτελειωσαν. Έκανυάδιαν τέλος και κατα... τας 5.110 ημερας του συζυγικού του βίου !...

Τό βιβλίο αυτό του κυρίου Μάτζετ είνε μοναδικόν εις τό είδος του, γι' αυτό δέ κι' είνε ανάρπαστο μόλις έξεδοθη.

Ό άνιυχής σύζυγος γράφει σ' αυτό και τις αιτίες των συζυγικών καυγάδων.

Έκανυάδιαν λοιπόν τό ζευγος έπειδή τό φαγητό δέν σερβιρίστηκε έγκαιρώσ στο τραπέζι 1589 φορές. Κ' έπειδή ή σύζυγος έξητησε χροηατα από τό σύζυγο κι' αυτός δέν ήθελες να τής άλλες 1241 φορές ! Αδτές είνε ή κυριώτερες άφορηές των συζυγικών καυγάδων. Το φαγητό και τό χοήμα. Ζήλεια μετεξύ των δύο συζυγων δέν ύπηρχε. Τουλάχιστον δέν τήν αναφέρει τό βιβλίο ώσ άφορηή καυγά. Φαίνεται όμως πως ό σύζυγος ελεε έλαττωματα πιν δέν μισορούσε να τα άνεχθη ή ουζυγος του. Καυγάδιζαν λοιπόν έπειδή ό σύζυγος έπιαινε με λαοπωμένα παπουτσιατα μεσ' στο σπίτι και ελερωσε τό φρ-σκοσφουγγαρισμένο πάτωμα 821 φορές ! Έπειδή ή σύζυγος ροχαλιζε στον ύπνο του 422 φορές ! Έπειδή ή γυναίκα του χρησιμοποιούσε τά ξυοάρια του για να ξυλώη τα παληα ρούχα 145 φορές ! Έπειδή τής σύζυγός τα ποδια ήσαν παντοτε... κρύα κι' ένοχλούσαν τό σύζυγο στο κρεβάτι 123 φορές !... Στα πξείδια όταν έπιανε ή θάλασσα τό σύζυγο ή σύζυγός του εκανυάδιζε άγρίωσ μεξύ του. Όταν όμως έπιανε ή θαλασσα τήν σύζυγο τότε τής έστησε άγριον κρυμα ό σύζυγός της. Έπί πλέον, γράφει ό πολυπαλής αυός σύζυγος, γκρινιάζι με τή γυναίκα μου όσάνις δέν μευ άπαντούσε πίνω στον καυγά. Κι' ατή όμως γκρινιάζε μεξύ μου όταν μεύστηνε καυγά και δέν τής άπαντούσα έγω.

— Έγκρινιαζιμε τέλος για ψόλλω πήδημα !...

Τό βιβλίον του κυρίου Μάτζετ είνε θ.δρακικώτατο γιατί μάσ μαθαίνε για πόσο άσημαντες άφορηές γίνονται καμμια φορά μεγαλο καυγάδες.

Ένα όμως προτέρημα διακρίνει τον Μάτζετ από τους άλλους έν φιλοεικία ουνάδελφους του.

Έξακολουθεί ν' αγαπά τήν γυναίκα του με όλα τά έλαττωματά της, όπως τον αγαπάει κι' ατή. Και αυτο είνε τό καλύτερο αντιφαρισμο για τους καυγάδες.

τξηχεύστος όμως ξαφνιάστηκε τόσο που του έπεσε τό κουτάλι από τό χεί.

— Τι συμβαίνει, στρατηγέ ; ερώτησε ή Άμαλία. Σας κακοφάνηκε ή είδησις ;

Και ό Χατζηχρήστος, ό Έλληνοσέρβος ήρωσ, με τά ιδιόρρυθμα Έλληνικά του, άπήντησε :

— Κρίμα, κρίμα, παιντί μου βασιλίσις ! Κεϊνο τό χέρι έκοψε Τούρκοις, έδωσε λευτεριά έμάς και τρώμε έντοπια... Κακο, κακο να γελαίμε... Μα τι να πώ και γώ !... Γκρινιζώ τή παλληκαρία ήτανε, μαλατό γίος !...

Τό γέλιο πάγωσε στα χείλη των αυλικών. Ό Όθων και ή Άμαλία κατέβασαν τά μούτρα κ' έπαψαν να ρωτάνε.

Μιά μέρα ό Χατζηχρήστος, ως ύπασιςτις, παρουσιάζετα στον Όθωνα που ήργαζότανε στο γραφείο του και του λέει με τή συνηθισμένη του άφέλεια :

— Έκείνο τό Φαταούλα θέλει να μη μεσά.

Ό Όθων ήταν άξιοπρεπής και δέν του άρεσε να προσβίλλουν τους ύπουργούς του. Με τόνο λοιπόν αυστηρό, ρωτάει :

— Ποιός Φαταούλας, κείτις ύπασιςτις ;

— Ποιό άλλο Φαταούά έχουμι !... Νά είνεϊνο τό Ταρμπολίτα (έκείνις που είνε από τήν Τριπολιτσια).

— Ποιός Ταρμπολιτιστας ; λέει ό Όθων αυστηρότερα. Θέλετε να πητε ό κύριος Ρήγας Παλαμήδης, ύπουργός των Έσωτερικών ;

— Ά, έγω έσο πάντα το γνωρίζα : Φαταούλα.

(Με άλλα λόγια : «δ' ε' ένδιαφέρει έμένα αν είνε ύπουργός ή ούκ. Έγώ Φαταούλα τότε ξερω», δηλαδή καταραστη του δημοσιου πλούτου).

ΑΙΤ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τά διγνημάτα του Μαρμοντέλ και ό λογοκριτής του Καγκελαιρις. Γ' ατύτá του κριτικού. Ένα... φλεγερν ποιήμα. Έ τιμή τής δίδος Κλαϊρόν. Έ Κλεσπάτρα» και το φειδί ! κ τ.λ. κ τ.λ.

Ό Μαρμον έλ έξέδωσε κάποτε μιá σειρά άνοητων «Διγνημάτων». Ό ντ' Έον, ό όποίος ήταν τότε λογοκριτής, άφου τά εδιάβασε, ελεε τήν ποιηρία να συντάξη ως εξής τό αιτιολογικό τής έκθέσεώς του :

«Τά διάβασα κατά διαταγήν του κ. Καγκελαιρίου και δέν βοήζα τίποσ' αυτά !...»

Ό σθλιος, ελεε παραλείψη να προσέθεσ :

«...το καλύτερμον !»

Στήν πρώτη παράσταση του μελοδράματος του Γκλουκ «Άλκηστις», κάποιος μουσικός κριτικός, περιφρονησ για τήν εχθρότητα που εδειχνε στις κριτικές του έναντιον του Γκλουκ, έφώναζε δυνατά στη διάρκεια κάποιου διαλείμματος :

— Είνε άπαίσιο έργο !. Άι' ατή ή ποιμα, ή δεσποινίς Λεβισσόφ, τί σάς λέει !... Μούχει πάρει τάφτια με τις φωνάρες της !.

Θά ήτο ετύχημα για σάς κείτις, του ελενε τότε ό ντ' Άλμτέο, που έτυχε να τον άκούσει, είνε εις αντίκτιστάσιον των άφτιων που σάς πήρε σάς εδινε έκείνα που σάς ταιριάζουν. Γαϊδουινά δηλαδή !...

Κάποιος νέος έπεσεκφέθη κάποτε τον ποιητή Κρεμπιγιόν και του έδασε ένα ποιήμα του για να τό διαβάση. Τήν ώρα όμως που ό Κρεμπιγιόν τό εδιάβαζε, εγλύστρησε έξαφνα από τά χείρα του και έπεσε στη φωτιά. Ό νέος εταραχθη.

— Μην άνησυχείτε ! του ελεπε παραρηρητικά ό Κρεμπιγιόν. Ετύτώς πρόφθασα και τό διάβασα.

— Και πως σας φάνηκε ;

— Μα... φλογουότατον ! άπήνησεν ό ποιητή δείχνοντας τό χειρόγραφο που ελεε φουντάσει μέσα στο τζακι.

Έ δις Κλαϊρόν ήταν μιá από τις μεγαλύτερες καλλιτέχνιδες άλλα και από τις περιφρονητερες, για τό όργια τή, έταίμεσ του 18ου οίωδου. Όταν εμφανίζοταν στη σκηνή για να τραγοιδήση, ήλέκτιζε με τήν όμορφιά της τό κοινόν.Οί μεγάλες της όμως θεατρικές έπιτυχίες τής ελεχαν σφραγίσει τα μολα. Ήθελε τους θαυμαστάς της νευρόπλαστα, δούλους της.

Κάποτε, μετεξύ άλλων είνε έξω φρενών έπειδή ό έντεταλιμένος τήν άστυνομία των θεαμάτων αυλικός δέν εδωξε από τον θιασο όπες ελεε τό δικαίωμα, ένα ήθοποιό ό όποίος ελεε τήν άτυχία να μην είνε συμπαθή. Θυμομένη για τον λόγον αυτον ή Κλαϊρόν ήνηθη να παίξη έκείνο τό βραδί. Τήν έπομένη, ό βασιλεύς τήν έτιμώρησε με μηνισία εγχαθιρηξή στο «Φόρ λ' έβέ». Όταν ό βασις των θεαμάτων αυλικός τής τό άνήγγειλεν αυτό ή Κλαϊρόν του ελεπε με μεγαλοπρέπεια :

— Υποκώτιω στην βασιλίζην αυ ήν αξίωσι Ό Βασιλεύς είνε κείνις τής ζωής μου, τής έλευθερίας μου και τής περιουσίας μου όχι όμως τής τιμής μου.

— Συμφωνώ άπολύτως, άπήνησεν ξεμπνύτατα ό αυλικός. Στον βασιλέα δέν άνήκουν παρα πράγματα υπαρκτά μόνον. Όχι και... άνδρακρατα !...

Στήν τετύτρη πράξη τής τραγωδίας του Μαρμοντέλ, «Κλεσπάτρα», ενεφανίζετο επί σκηνής ένα φειδί, ό όποίον χυμώσε σφουρίζοντας, επάνω στην άμορη βασιλίσιςα τής Αιγύπτου και τήν αυτοπάραση.

— Πώς σας φαίνεται τό έργο ; ερώτησαν κάποιον θεατή, στήν πρώτη παραστάσι τής «Κλεσπάτρας»

— Συμφωνώ... με τό φειδί ! άπήνησεν ό ξεμπνός θεατής.

